

DICSÉRJÉTEK AZ URAT! – KÓRUSOK KONCERTJE A 225 ÉVES A SOPRONI EVANGÉLIKUS TEMPLOM ÜNNEPSÉGSOROZATÁN

— Felvéve: Sopron, kórus, egyház, zene, evangélikus, ének, templom, találkozó

Létrehozás: 2009. szeptember 28., 08:44 Legutolsó módosítás: 2009. szeptember 29., 13:52

Sopron – A soproni evangélikus templomot 1784. január 1-én szentelte fel Torkos János lelkész a Zsoltárok könyve idézetével: „Uram, szeretem a Te házában való lakozást, és a Te dicsőséged hajlékának helyét”. Ez évben több nagyszabású, több hónapon át tartó ünnepségsorozatot rendezett a Soproni Evangélikus Egyházközség, melynek méltó megkoronázásaként, és egyben zárásaként szeptember 26-án, szombaton este került sor a soproni kórusok ünnepi hangversenyére. Szöveg és fotó: Csiszár Ágnes

225 éven keresztül ezek a falak tanúi voltak ünnepeknek, lélekemelő közösségi pillanatoknak, amikor megfényesedett lélekkel léptek ki innét az emberek. De tanúi voltak a kitelepítés szétszakító, torokszorító napjainak is, amiket ma is elhagyott padsorok idéznek fel. A templomok lehetnek építészeti remekművek, műemlékek, de tartalmuk lényegét az adja, ami az eltelt 225 évnek az értelmét, ami egyben a lelki építésnek, épülésnek, a nemzedékek továbbörökített folyamatosságát is adja: Isten szeretete. Aki az örökkévalóságra mutat a mi földi életünkben, aki megtartotta a templomot, a gyülekezetet, az egyházközséget, és aki a jövőt építő reménységet is jelenti az egyházközségnek, a közösségnek. A mai értékvalóság világban örömteli és reményt adó az ilyen alkalom, ami a hitből fakadó reménységet és megmaradás ünnepe. Köszönet a dallam, az ének hangján az Úrnak. Laudate Dominum!

*Köszöntelek a folyók zúgásával,
a felhő-arcú hegyekkel, a hegy-forma
fellegekkel,
a gond-alakú csillagokkal,
köszöntelek a szívárvánnyal, az éj minden
tűzével,
és végül az ámulatos nap-ragyogással:
mind a tiéd! valamennyiben itt vagy,
akkor is, ha szenderegysz, és úgy is, ha
leszállsz hozzánk váratlanul
s a teremtmények seregének megvilágítod
újra meg újra
kerek pajzsaidat, eleven mezőn és rideg
mércföldköveken heverőket,
egyszerűségük örök titkában, nyíltságuk
rejtelmében,
miket állandó ittlétük miatt
oly könnyen, szüntelenül feledünk.*

Weöres Sándor imájával köszöntötte Gabnai Sándor esperes a megjelenteket, a kórusokat, mindazokat, akik Isten dicsőítésére a mai napon megjelentek, hogy énekükkel értéket adjanak egymásnak.

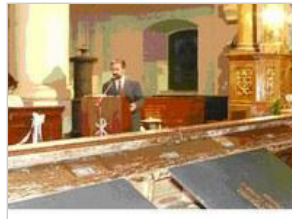
A Kórus Spontánusz minden tekintetben ifjú kórus, hiszen a tagok is fiatalok és mindössze hat esztendeje énekelnek együtt. A tavalyi évben az 5. Nemzetközi Kórusolimpián (World Choir Games) egyházzenei előadásukkal ötödik helyezést és ezüstdiplomát érdemltek, vegyes kamarakórusok kategóriában pedig másodikok lettek és aranydiplomát kaptak. Először spanyol udvari zene hangzott fel ajkukon Juan del Encinától, majd a kortárs Horváth Márton Levente O salutaris hostiája csendült. Ezután Liszt Ferenc Salve Reginája következett Kocsis-Holper Zoltán vezényletével, amelyet a katolikus egyházban századok óta Szűz Mária tiszteletére énekelnek. Sugár Rezső Három madrigálja után Claude Goudimel 134. zsoltárával fejezték be műsorukat. Ezek a zsoltárok először 1565-ben, Genfben kerültek lelkes énekesek kezébe, aztán bámulatos gyorsasággal slágerként terjedtek el az akkori a protestáns világban.

A Kórus Spontánusz adta meg az ünnepnek az alaphangulatát, így kézzel fogható közelségbe került a templomban Isten személyes jelenléte. Örömmel, és mosolygó szívvel fogadta ezután a közönség a Berzsényi Dániel Evangélikus Gimnázium (Liceum) Rauch András Kórusát Takács Andrea karnagyával. Nemhiába: a Liceum evangélikus intézmény és a benne tanuló gyerekek saját gyermekeink. A fiatal licisták az „Ő, szent István dicséretessé!” magyar népdalénekésével foglalták el helyüket a dobogón. Szépen, és értőn hozták a magyar középkori egyházi költészetből a „Szekvencia szent István királyról” darabját. Méltó tematikai folytatása volt ennek Berkesi Sándor Székely Asztali áldása, és a 128. zsoltár „Boldogok azok, kik Istent félik” az Eperjesi Graduálból, hisz ez az istenfélelem boldogsághoz vezet. Ezt ismeretlen szerző aktualizálta, az eredeti héber szöveget több helyen protestáns teológiai mondanivalóval egészítette ki. Befejezéséként Szokolay Sándor Könyörgő éneke hangzott.

Gabnai Sándor esperes áhítatának textusa Lk. 17,11-17 volt. Az esperes prédikációjában elmondta, hogy nem eléggé vesszük észre Isten ajándékait. Pökhendi farizeus módjára elfeledkeztünk az alázatról. A helyünkről, ahova tartozunk. Nagyszájúság ide és nagyképszerűség oda, elvégzett munka ide, számtalan bizonyítás oda – mégiscsak szolgálunk... Az úr-szolgá példát csak hasonlat: Isten nem akarja kizsákmányolni az embert, hanem csak az alázatra akar emlékeztetni. Nem nekünk kell hálát várnunk Istentől, hanem csak mi tartozunk neki ezért.

Mert bizony az isteni segítség elvárása olyan természetessé vált, ahogy az is, hogy fel tudunk kelni, hogy van ételünk, ruhánk, hogy van hova hazamenni. Van, aki tud és akar is mindenért hálát adni, másvalaki meg olyan természetesnek veszi azt, hogy Isten segít. A hálaadó hit viszont azt vallja: Isten kegyelme minden, még az is, amivel nem értünk egyet. Az ilyen ember hálát tud adni akkor is, hogyha valami nem sikerül, mert a hála az ember válasza az Isten minden megnyilvánulására. Ennek az egynek az életében megtörtént az, ami a mai nap is megtörténhet és legnagyobb csoda: megérintette, és megérinthet minket a kegyelem – hangsúlyozta Gabnai Sándor.

Az 1948-ban alakult Liszt Ferenc Pedagógus Kórusnak nem ez az első fellépése a soproni templomban. Immár hagyománnyá válik, hogy november 1-jén este ők adják elő a templomban Mozart Requiemjét. Így lesz ez idén is. Magas fokú minősítések és az országos hír mellett Európa szinte valamennyi országában népszerűsítették a magyar kórusirodalom remekait. A Makkos Ágnes vezette kórus első száma Camille Saint-Saens gyönyörű Ave reruma csendült fel. Ezt követte Bárdos Lajos Libera me című kompozíciója, amely Magyarországon és világszerte legnépszerűbb egyházi műve Bárdos egyházzenei életművében jól elkülöníthető, önálló egységet alkotnak az egyházi ünnepkörökhöz kapcsolódó, liturgikus használatra íródott latin nyelvű himnuszok. Szokolay Sándor szerzeményeként hangzott el az Úr imája, a Miatyánk hitelesen, mélyen átélve John Rutter The Lord bless you and keep you dallama fénnel és melegséggel szólt a templomi csendben a zongorán közreműködő Halmos Erika zenetanár közreműködésével. Ez volt az a pillanat, amikor a kórusával nemcsak lelkiileg, hanem fizikailag is eggyé vált a karnagy, maga is szoprán énekelve a kórusban. Nem csoda, hisz Rutter Istene barátságos jelenség: nem nyomasztó vagy félelmetes, csak fényes és kétségtelen.

Gabnai Sándor esperes áhítatot tart

Kórus Spontánusz Kocsis-Holper Zoltán karnaggal

Berzsényi Dániel Evangélikus Gimnázium (Liceum) Rauch András Kórus Takács Andrea karnaggal

Fidelissima Vegyeskar Arany János karnaggal

Liszt Ferenc Pedagógus Énekkar Makkos Ágnes karvezetésével. Foto: Roskó Mária

A Fidelissima Vegyeskar a közeljövőben ünnepli megalakulásának tizenötödik évét Arany János karvezetésével. Repertoárjuk a neves magyar szerzők (Liszt Ferenc, Kodály Zoltán, Bárdos Lajos) kórusmuzsikáján kívül új, magyar műveket is bemutatnak. Az a capella számokat időről-időre oratorikus, zenekari, vagy orgonakísérettel előadandó darabokkal egészítik ki (Vivaldi: Gloria, Fauré: Requiem). Most Kodály Zoltán Jövel Szentlélek, Úristen című református énekével alapozták meg műsoruk alaphangját. Kodály ugyan egyházzeneinket is minőségileg átalakította, mégis belső, mély lelkeségéről, Istenhez fűződő kapcsolatáról ritkán vallott. És jöttek Bach János-passiójának részletei gyönyörűen, pontosan, szépen. Ha az életünk belül rendezett, akkor a megélt életünk is harmonizálódik. Egyházzenei munkásságában tükröződik Isten iránti hite és bizalma. Róla írta Pilinszky az Új Emberben: „Örök és hipermodern egyszerre, vagy pontosabban: rá van a legnagyobb szükségünk.”

És végül a kórusok Isten dicsőítését éltető ajándékuk utolsó számaként a huszadik századi norvég zeneszerző, Knut Nystedt Laudate Dominum a capella műve szállt áhítattal az evangélikus templom csodálatos akusztikájú falai között.

Érezni lehetett, ahogy a falakat, a templomot, a lelkeket, és a szíveket betölti a hálaadás a Fennvalónak. És megtörtént ma is a csoda: megérintett minket a kegyelem áldásoddal. Laudate Dominum! Köszönjük a kórusoknak!